

Ἄυτοκράτωρ ὁ πολὺς
κί' ὁ πατριώτης Φασουλῆς.

(Ὁ Φασουλῆς τὸν Κάϊζερ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χέρι
κί' ἐπάνω ἰσθμῶν Ἀκρόπολιν δι' ἀτραπῶν τὸν φέρει).

Φ. Γκνέντιγερ χέρ οὐντ Κάϊζερ, καθίσετ' ἐδῶ πέρα...
ἐλάτε ν' ἀναπνεύσετε ἀρχαϊκὸν ἀέρα.
Βλέπετ' ἐκεῖ λευγεῖμονα κί' ἀστράπτουσαν παρθένον
μὲ κόμην χρυσοπλόκαμον καὶ βλέμμα ἐξημμένον·
ἀκούετε τὸ συγκινοῦν καὶ λιγυρὸν τῆς ἄσμα ;...
τῆς Δόξης τῆς προγονικῆς τὸ λάμπον εἶναι φάσμα.
Κυττάξετε τὴν... ἐρχεται σὴν γῆν τὴν νεωτέραν,
ἐδῶ πλανᾶται, Κάϊζερ, καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν,
καὶ πρὸς τὸ Ἄστου χαιρούσα τὰ βλέμματά της στρέφει
καὶ τοὺς κροτάφους ἔπειτα τοῦ Καρθαδία στέφει.
Ἰδοὺ!.. χωρεῖ πρὸς τὰ ἐδῶ... παρατηρήσατέ τὴν,
καὶ βγάλετε τὸ κράνος σας καὶ προσκυνήσατέ τὴν.

(Ὁ Κάϊζερ γονυπετεῖ, τὸ κράνος τοῦ πετᾷ,
εἰς γλώσσαν δὲ Γερμανικὴν τὴν Δόξαν χαιρετᾷ).

Φ. Ἡ Εὐκλεία προγονική, ὁ μοναχὸς μελᾶς μας,
ποῦ διὰ σοῦ τὰρᾶτομον καὶ γῆν καὶ οὐρανόν,
πάρε στεφάνου μερικὸν ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας
κί' εἰς τὰ κρανία βάλε τοὺς τῶν φίλων Γερμανῶν.
Οἱ Ἕλληνες οἱ γίγαντες δὲν θέλουσιν ἄλλους, φθάνει...
ἄς δρέψωσι τώρα μερικὸς κί' οἱ φίλοι των οἱ νάνοι...
τραγούδα καὶ σῶν Γερμανῶν τὸ ἄξιστο αὐτί,
ἄς γλιφίωσιν ἐκ τῆς Δόξης μας θεοὺ φύγουλα κί' αὐτοί,
κί' ἀξίωσον, παρακλῶν, τῶν θαλερῶν στεφάνων
κί' αὐτὸν τὸν Ἄυτοκράτορα, τὸν Κάϊζερ τὸν νάνον,
ποῦ ἦλθε μὲ κατάνειν εἰς ταῦτα τὰ τεμένη,
νὰ καταλάβῃ καὶ αὐτὸς ἡ Δόξα τί σημαίνει.

(Προσέρχεται τὸ φάντασμα, τὸ χέρι τοῦ σπκόνει,
καὶ τοῦ μεγάλου Κάϊζερ τὴν κόμην στεφανώνει).

Φ. Ἡ Εὐκλεία, σ' εὐχαριστοῦν ἐκ μέσης των καρδίας
ὁ Δῆμαρχος τῶν Ἀθηνῶν κί' ἐγὼ κί' ὁ Καρθαδίας,
ἀφοῦ κί' αὐτὸν ἠδύοκχισες νὰ στεφανώσῃς, κόρη...
Ἐγείρου τώρα, Κάϊζερ, καὶ γύρω σου θεώρει.
Ἰδέτε τοῦ Φιλῆμονος μακρόθεν τὰς ἀψίδας,
ἰδέτε τὸ Ἐρέχθειον μὲ τὰς Καρυατίδας,
ἰδέτε καὶ τὴν φυλακὴν ἐκείνην τοῦ Σωκράτους,
ἐξοχικὸν ἀπόπατον τοῦ νεωτέρου κράτους.
Τοιαύτην δόξαν δίδομεν ἰσθμῶν ἀδελφῆν σας προίκα...
ἰδέτε, σὰς παρακλῶν, καὶ τὴν ἀρχαίαν Πνύξα,
ποῦ ὁ Τότημος τόβαλε ἴψηλὰ νὰ τὴν τινάζῃ,
ἂν ὁ γυνωστὸς Κοντόπουλος δὲν ἤθελε φωνάζει.
Ἰδέτε, σὰς παρακλῶν, μὲ τρίγας ὀρθωμένας
καὶ τὰς Ἀθίνας τὰς κλεινὰς τὰς ἐξωραϊσμένας.

Μὰ πῶς τὰς ἐξωραίας αὐτὸ τὸ φίλον ἦτορ,
ὁ Δῆμαρχος Φιλημονᾶς, ὁ καὶ Τραπεζοῦργος !...
Ἄποια πολυτέλεια καὶ τί καλλιποιοσὶ !...
ἀπὸ μακρᾶν δὲν ἐρχεται ἰσθμῶν εἰς ὁμοίη ;
θαρρῶ τὸ οὐρητήριον τὴν στέλλει τῆς Βουλῆς
μὲ πνευματὸς ζεφυριτίδος καὶ αἴρας ἀπαλλῆς.
Εἶναι οὐδ' ἀλκαλικὸν πατριωτῶν Ἑλλήνων...
οὐδ' τοιοῦτον ἔχετε καὶ σῆς ὁτὸ Βερολίνου ;
ἔχετε τέτοια πράγματα καὶ σῆς ἰσθμῶν Γερμανίαν,
αὐτὸ τὸ κλίμα τὸ γλυκὺ, τὴν φύσιν τὴν σπανίαν,
τὸν ἥλιον τὸν λάμποντα ἐν ἐκθαμβούσῃ σφαίρα,
διφρηλατοῦντα γαλανὸν καὶ διαυγῆ αἰθέρα,
γεννώντα δὲ τοὺς ῥήτορας τῶν συλλαλητηρίων,
πολιτεῦτάς τῶν αἰυθῶν καὶ τῶν οὐρητηρίων,
τοὺς καλογῆρους τῶν Μονῶν, τὴν τῆς σοφίας φωναν,
τὸν καλλιστάφυλον βλαστὸν, τὴν εὐχμὸν ὀψωραν,
τὰ στήθη τῶν Πausανιδῶν, πεινῶντων ὑπαλλήλων,
λωποδυτῶν, νυκτοκλεπτῶν καὶ ἀρχαιοκαπηλῶν,
τῆς κάμας κουσαθάκηδες, ὠχροῦς λιμοκοντόρους,
τοσοῦτος κιβδηλοποιὸς καὶ κλέπτας διαφορῶς ;
Κυττάξετε καὶ τοῦ Διὸς τὸν ἕνα κί' ἄλλον στυλον,
ἀκούσατε τὸν θρυβὸν ἀλαλαγμῶν ποικίλων !...
ἢ ἀγορευτῶν ῥήτορες ἢ οἱ οὐρανοὶ ἀγαλλῶν,
ἢ καὶ γυναῖκες γιὰ νερὸ ἰσθμῶν βρύσαις ξεφωνίζουσαν,
καὶ ἔρριζονται καὶ δέρνονται καὶ στέκουσιν καρσουλῆ
καὶ περιμένουν τὸ νερὸ τοῦ ἀκαμάτου Σούλη.
Ἰδοὺ ἐμπρός σας, Κάϊζερ, ἡ γῆ τῶν Ἡλυσίων,
ἡ τοῦ Ζαπτείου ἐκθεσις, τῶραῖσθιν Θεσσιον,
τοῦ Διογένηος ἔπειτα τὸ κλασικὸν φανᾶρι,
ἡ Πλάκα, ὁ Λυκαβητός, τοῦ Στρέφου τὸ Νταμάρι,
καὶ καλλιμάρμαροι ναοὶ καὶ μέγαρα ὠραία,
ὁ Ἐλαιῶν, ὁ Κηφισσός, καὶ ἡ Καπνικαρέα,
ποῦ ἀνεσκάφη κατ' αὐτάς καὶ ἦλθε ἀνω κάτω
καὶ πνευματὸς ἐξωραϊσμοῦ εἰς ταῦτην ἐπλανᾶτο,
καὶ ἦτον ὅπως καὶ ἡ γῆ πρὸ τῆς Δημιουργίας
κί' οὐδὲ παππᾶς ἐπήγαγε νὰ κάμῃ λειτουργίας,
καὶ δι' αὐτὴν ἐγράφοντο διατριβαὶ μεγάλαι...
Ἰδοὺ καὶ τὸ Κεραμικὸν κί' ὁ Κολωνός ὁ πάλαι,
ποῦ ὁ Οἰδίπους ἐπαθε μεγάλας συμφορὰς
καὶ ὑπὸ βάσσαις ἀγῶν μινύρεται χλωραῖς.
Ναί! καὶ τὸ Ἄντρον τῶν Νυμφῶν καὶ νὰ τὸ μονοπάτι,
ποῦ ἐψαλε πρὸ ἡμερῶν ἡ Ζανταρὰς ἡ Πάτη,
καὶ ἀφίρξαι κί' ἐφρέναζε τὸ κάθε θηλυκὸ
καὶ ὅλους μᾶς ἐτρέλλανε μὲ τὸ Κοκορικὸ.
Παντοῦ χροσφόρτιγ κολοσάλλ καὶ ἐρὰ τεμένη...

(Ἐκστατικὸς κί' ἐμβρόντητος ὁ Ἄυτοκράτωρ μένει).

Φ. Ἰδοὺ καὶ τὰ συχνότατα κλεπτόμενα Ταμεῖα,
καὶ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ ἡ Ἀκαδημία.

Ἴδου σοφοὶ διδάσκαλοι μετὰ βοῆς μεγάλης,
 μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Σειράχ, μὲ βίβλους ὑπὸ μάλης,
 παντοῦ τυγχάνοντες τιμῶν καὶ εὐνοίας ἐξαιρέτου,
 καὶ παρεκεί ὁ Περικλῆς μετὰ τοῦ Περικλέτου.
 Πᾶς εἶλε, ἦτοι γάδιθαρος, σοφίαν μᾶς διδάσκει...

(Χωρὶς νὰ βγάλῃ οὔτε γρῶ ὁ Αὐτοκράτωρ χάσκει).

Φ. Ὁ Αὐτοκράτωρ, χάσκει καὶ ἐκπλήττεσθε δικαίως...
 Ἴδου ὁ μέγας Πίνδαρος, Ἴδου καὶ ὁ Ἄλκαϊος...

Ἄκουστε τὰ βρεκεκῆς τῶν λιγυρῶν βατράχων;
 τὴν δόξαν φάλλου, Κάϊζερ, τῶν Μαθαθνομάχων.
 Ὅπου σταθίητε τρόπαια καὶ κλεφτουριάς ἡμερῆ...
 σὰς κλέβω καὶ μὲ κλέβετε ἡμέρα μεσημέρι.

Ἐγείτε σεις ἀπ' ὅλ' αὐτά... μαρούλια μὲ τὸ ζῦδι...

θὰ διδαχθῆτε πάμπολλα σὲ τοῦτο τὸ ταξεῖδι.

Μὰ νὰ! καὶ τοῦ Φαλήρου μὲς εἰκείνην ἡ λεκάνη,

ὅπου ὁ Σγοῦτας μελετᾷ συνοικισμὸν νὰ κάνῃ,

καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κύριος ἐπαύλειος χρυσῆς

καὶ σὰς προτρέπω μετοχὰς νὰ πάρῃτε καὶ σεις.

Καὶ τοῦ Τριγγροῦ τὰς φυλακὰς, ὁ Κάϊζερ, ἰδέητε,

ποῦ εὐγενεῖς καὶ πρόστυχοι ρεμβάζουν λοποδύτα.

Ἄλθῃθαι σὰς παρακαλῶ, ἀκούσατε καὶ ἐμένα

καὶ τοῦ Τσιγγροῦ νὰ δώσετε παράσημα κανένα,

ὅταν δὲ μαῦρον Ἀετὸν καὶ ἐκείνος ἀποκτήσῃ

ἔμπορει καὶ σὰς καμμιὰ φορὰ νὰ σὰς ἐπεργετήσῃ.

Ἰδέτε καὶ τὸ μέγαρον τὸ τοῦ Δρομοκαίτη,

τὸ μόνον ὅς κατὰλληλον Ἀνάκτορον καὶ σπῆτι

καὶ εἰς ἐμὲ τὸν σκόληγκα καὶ τοὺς θνητοὺς τοὺς ἄλλους,

ἀλλὰ καὶ εἰς Σας, ποῦ Ἀετοὺς φορεῖτε δικεφάλους,

ἐνῶ σ' ἐμένα φαίνεσθε τοῦ μῦθου ἡ χαλῶνη,

ἀπ' ὅπου δίδουν ὡς ἐγὼ, μηδὲν, ἀσχος, μελαδίνι.

Ἴδου τὰμπελογράφα τοῦ Σταύρου τοῦ Μπουλίκη,

ποῦ τὰδῶσε εἰς τὴν Αὐλὴν ἀπὸ κουβαρνταλῆκι,

ἰδέτε χώρας ἀπ' ἐκεῖ εὐφόρους καὶ πλουσίας

καὶ ἀδέσποτα οἰκόπεδα καὶ γαίαις δημοσίας,

ἀν δὲ σοῦ ἔλθῃ ὀρεῖς νὰ γίνῃς νοικοκύρης

καὶ τὴν κοινὴν ὑπόληψιν καὶ σὺ νὰ ἐπισύρῃς,

ἢ τρέχεις ὀλομόναχος ἢ βοηθοὺς φωνάζεις,

καὶ ἀποσπᾶν τοὺς εὐσεβεῖς ὅτῃν τάφρον τοὺς τινάζεις,

μὲ ἄλλους λόγους γίνεσαι ἀπόλυτος δεσπότης,

καὶ δι' αὐτὸ βαπτίζεσαι καὶ τοῦ σταυροῦ ἱππότης

καὶ θάπτεισαι μετὰ πομπῆς στὸ δοξαζόμενον χῶμα.

(Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν κυττὰ μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα).

Φ. Θαρρῶ πῶς ἀπὸ μέσα σας τὴν μοῖράν σας θὰ κλαίτε

καὶ βλέποντες τοὺς Ἑλληνας μονάχος σας θὰ λέτε:

«καὶ τείμ' ἐγὼ στὸν Περικλῆ τοὺς νέους ἀπογόνους;
 ὄρθεις εἰς τοὺς Οὐσπάρους μου καὶ μούνηζαις τὸς Δραγῶ-
 α' Ἴδου τῶνφώτων ἡ κοιτις καὶ τῶν χρυσῶν ἡλίων, [νους...
 «ἐδῶ τὸ μόνον ἀληθὲς τοῦ κόμου μεγαλειόν».

Κι' ἐγὼ συγνά, ὦ Κάϊζερ, τιμῶν τὸν πάλαι πλοῦτον,

τὸν Βασιλεῖα ὀδῆρῶ ἐπὶ τῶν βράχων τούτων,

ἢ ἔρχομαι καὶ μόνος μου μετὰ τοῦ Περικλέτου,

καὶ βλέπω τὸσσην εὐκλείαν ἐντὸς φωτὸς ἀπλέτου,

καὶ τότε πρὸς τὸ ἄπειρον τὰς χειρὰς μου ἐκτείνω

συνομιλῶ μὲ τὸν πολὺν Φειδίαν καὶ Ἰκτινόν,

καὶ ἐνῶ ἐγὼ συνομιλῶ μαζὶ μὲ τὸν Φειδίαν

ἀπὸ τὸ Ἄστυ ἔρχεται τῆς Βάθειας εὐωδία,

καὶ Ἰπταταὶ ὁ Δήμαρχος ἐντὸς κοινοροῦ

καὶ μὲ πολὺν παροσμηδὸν Δαγγεῖου πυρετοῦ

ἐδῶ μαζὶ μου καθεται τῆς δόξης ὁ θεράπων

καὶ προσφωνοῦμεν τὰς σκιάς πατέρων καὶ προπάπων,

καὶ ἀνερίζομεν βωβοὶ γελῶντα οὐρανὸν

καὶ ἐνίοτε μᾶς κουτσουλᾶ εὐκόλιον πτηνόν.

Δι' ὅλα ταῦτα, Κάϊζερ, τὸ κρᾶνος πάλιν ρίψε

καὶ μ' εὐλαβῆ κατάνυξιν ἐνώπιόν μας κῦψε

καὶ δῶσε πέντε φάσκελα στὴν Γερμανίαν ὄλην

καὶ ἦδη ἄς κατέλθωμεν στὸν πόλεων τὴν πόλιν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ τὸν Κάϊζερ ὁ ρήτωρ ὁ πολὺς
 ἀπηύδησε νὰ ὀμιλῇ περὶ τῆς δόξης πλέον...
 ἀλλὰ ἐνῶ κατέρχονται, ὁ τλήμων Φασουλῆς
 τρεῖς κόπρους αἰφνης ἀπαντᾷ ἐπὶ τῶν Προπυλαίων,
 καὶ σταματᾷ ἐξ ἐντροπῆς τὴν κεφαλὴν τοῦ κλίων
 καὶ θέλων τὴν εὐπρέπειαν νὰ σώσῃ τῶν Ἑλλήνων,
 χωρὶς τοῦ Αὐτοκράτορος τὸ μᾶτι νὰ τὸν βλέπῃ,
 μὲ τρόπον κρύβει καὶ τὰς τρεῖς στὸν φράκω του τῆν
 [τόσην.]

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἄγγελαις.

Μ' ὀλίγους στίχους μοναχᾷ εἰδοποιούμεν ὅτι
 τοῦ Πρίγκιπος Σαφ-Μάτινγιν ἐβῆς ἡ Γαλέτη,
 καὶ ὅτι ποθεῖ μεταρραῖον Πριγκητικὴν νὰ ἔβῃ
 εἰς τρεῖς ὄσον τάχιστα εἰς τὸ Κωνσταντινίδι.

Μὲ τοὺς μεγάλους εἴνεος κατήρασε μὲ τάχος
 καὶ ἄνηροτῆτην ὄφιν καὶ ὁ Ἄγγλος ὁ Βλαχός,
 ποῦ ἀντιπροσωπεύει ἐκεῖ ὁτὸ Βερολίνου
 τὰ μέλα ἐπρωσώμας τὸ ἦθος τῶν Ἑλλήνων.
 Καὶ ἦσαν τόσο φίλοι καὶ ἐπαίφανε βρωμᾶ
 καὶ μουσικῆ καὶ ἀντάρας καὶ μᾶτι καὶ μούτι φιλιᾶ.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κένο — πῶς ὅτὸ σπῆτι μου ἀνίθη,
 ὅτῃν Νεπολίον ἀπένω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ ἔνοθουχοῖον Σέδη, — ὅτῃν δὲ λέδη, τρεῖς ὅτὸ ζῦδι,

μὲ Σχμειον, μὲ μὲ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
 καὶ μὲ χῆρα δίχως ἄδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.